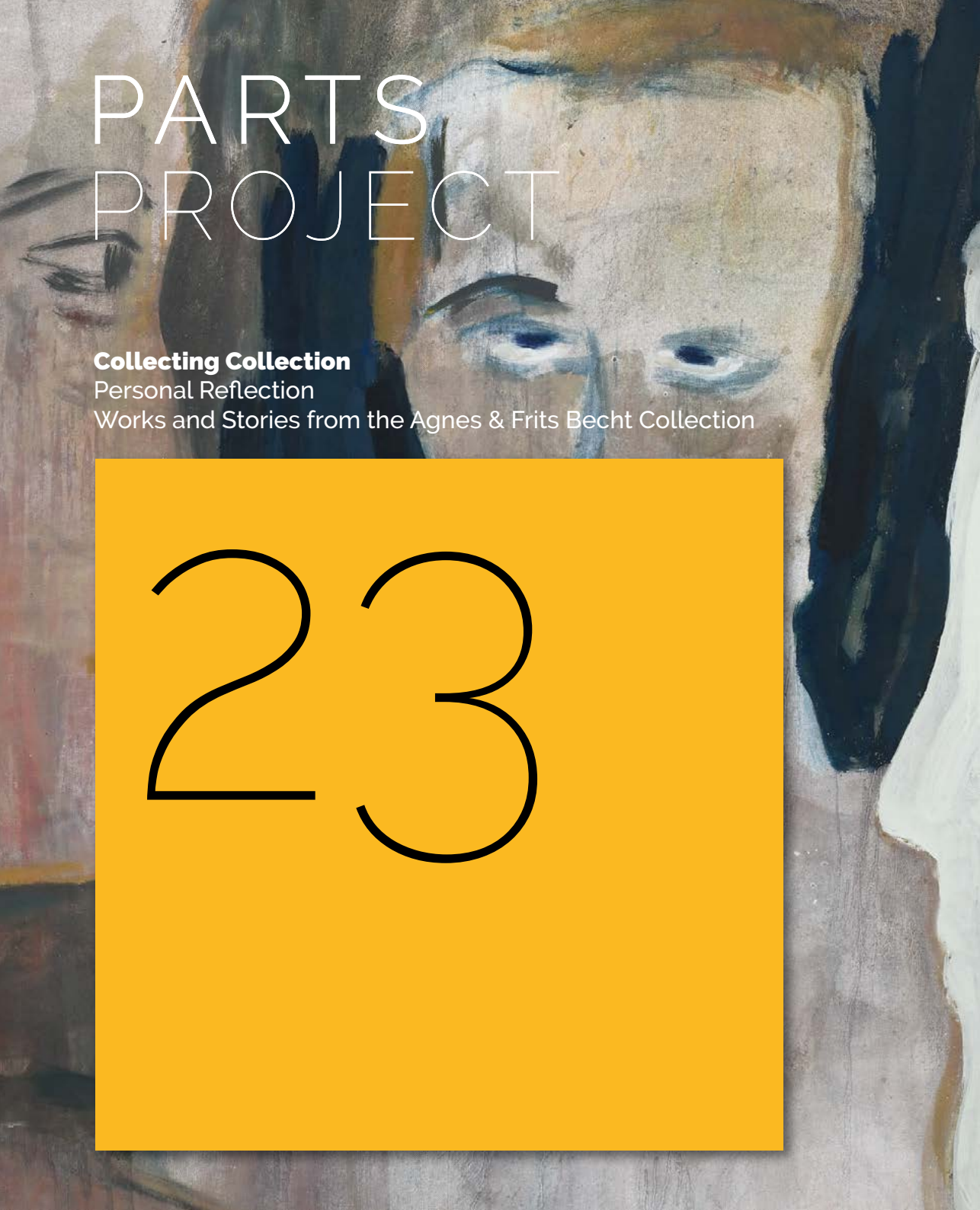


An abstract painting featuring two faces. The face on the right is more prominent, with light skin and dark, expressive eyes. The face on the left is partially obscured and has a darker, more muted tone. The background is a mix of earthy and dark colors, with visible brushstrokes.

PARTS PROJECT

Collecting Collection

Personal Reflection

Works and Stories from the Agnes & Frits Becht Collection

23

COLLECTING COLLECTION

PERSONAL REFLECTION

WORKS AND STORIES FROM THE AGNES & FRITS BECHT COLLECTION

COLLECTING COLLECTION PERSONAL REFLECTION

Works and Stories from the Agnes & Frits Becht Collection

"We have no historic or scientific claim. Collecting is to some extent a selfish activity. You want to have the works around you, and you feel that the collection is a reflection of yourself." – A. & F. Becht (1988)

From the 60s to the 90s, my grandparents Agnes and Frits Becht collected works from Dutch and international artists, witnessing amongst others the development of Nouveau Réalisme, Pop Art, and Italian Conceptual Minimalism. Their collection tells the story of what they loved, the adventures they lived, the people they met, and the relationships they built along the way. In this exhibition, I combined artworks, objects, archival documents, and anecdotes. Works are accompanied by personal stories to give visitors a glimpse into the life of a couple who lived surrounded by art. My hope is that, walking through Parts Project, visitors will sense the passion for beauty, the curiosity, and the friendships that the Becht Collection was built on. The title of the exhibition, *Personal Reflection*, is twofold. It refers to the fact that the Becht Collection is a reflection of the lives and personalities of the collector couple Agnes and Frits, but it also alludes to the curatorial approach. As the granddaughter of the collectors



Frits and Agnes Becht in Venice for the opening of the Biennale, 1966

and the curator of this exhibition, I have a special connection to the artworks and the stories included in the show. Working on this project has given me the opportunity to dive deeper into my family history, to document my grandmother's memories, and to learn more about my grandfather, who passed away when I was seven years old. In this way, *Personal Reflection* refers to my research process and subjective contribution, as I unfold fragments of my family history to the audience.

Eline Becht

VIBRANT SURROUNDINGS

Jan Dibbets - Ger van Elk - Wim T. Schippers

In 1966, Wim T. Schippers was invited to participate in the Premio Marzotto, a distinguished and multi-disciplinary art award that took place in Italy from 1950 to 1968. In need of funding to create large-scale works, Schippers made a deal with Frits Becht to sell him a work that had yet to be produced. From the few works the artist was to make for the award,



Divisions in collectors' home, Hilversum, 1973



Wim T Schippers, *Divisions*, 1966



Jan Dibbets, *Drie series postkaarten serie 1/2/3 respectievelijk blauw/rood/groen*, 1970

the collector would be allowed to pick one. This unusual arrangement shows a special approach to collecting, close to patronage, where the collector wishes to financially support the artist whilst giving them creative freedom and trusting their process. This is how *Divisions*, a complex wall construction made of utensils and decorative elements, entered the Becht Collection. A photograph of the collectors' home in Hilversum bears witness to the fact that this work, which was bought before it existed, hung in the family's living room for years.



Frits Becht and Jan Dibbets,
Moissac-Bellevue, France, 1978

It was a natural choice to open the exhibition with works by the three iconic Dutch artists Wim T. Schippers, Ger van Elk, and Jan Dibbets. Often described as representatives of the conceptual art and arte povera movements in the Netherlands, alongside Marinus Boezem, they were key figures in several of Amsterdam's artist groups in the 60s and 70s. They were at the heart of an art scene in which Agnes and Frits were very active. With Dibbets in particular, the couple grew a long-lasting friendship and purchased works from different periods of his practice, including video works, collages, and photographic compositions. *Drie series postkaarten* (Three Series of

Postcards) is a pioneering conceptual work from 1970. Dibbets sent postcards of bridges and wrote the address of each recipient whilst standing on differing spots on the bridges, indicated by dot stickers on the pictures. The final documentation of this intervention is a collage of the postcards that Dibbets sent to himself, with the list of all the addressees of the project. This work is of historical significance because the recipients were all central figures of the international contemporary art scene of the time. Symbolically, the artist gifted the final composition to Agnes and Frits in 1979.



Ger van Elk, *The Discovery of the Sardines*, 1971



WIM T SCHIPPERS

VAN KARNEBEESTRAAT 113 AMSTERDAM GEUZENVELD HOLLAND P O BOX 118 AMSTERDAM HOLLAND TELEPHONE (020) 137198

BANK: AMSTERDAM-ROTTERDAM BANK NV AMSTERDAM POSTREKENING 580798 GEMEENTE GIRO S 19489 AMSTERDAM

TO

de heer F. Becht
Bachlaan 32
Hilversum

REF b/203 6/5 1966

YOUR REF

SUBJECT verklaring

ENCLOSURE(S) -

COPY -

Ondergetekende verklaart hierbij
de heer F. Becht te Hilversum, Bachlaan 32,
eigenaar van een werkstuk zijner keuze uit
de inzending van ondergetekende voor de
Premio Marzotto 1966

Wim T. Schippers

18 juli 1966.

De Weledelgeboren Heer W. Schippers,
Postbus 118,
AMSTERDAM.

Amice,

Bijgaand doe ik je een cheque ten bedrage van f 400,— toe-
komen.

Je kunt deze cheque onmiddellijk bij Slavenburg's Bank ver-
silveren.

Met de eerder gezonden f 600,— is mijn totaal tegoed thans
f 1.000,—. Over de wijze waarop wij t.z.t. dit bedrag zul-
len verrekenen spreken wij nog wel eens.

Hopend je hiermede van dienst te zijn goweest, verblijf ik
met vriendelijke groeten,

Frits Becht

Bilaga.
FAB/HM

WE ATE, DRANK, AND DANCED LIKE CRAZY

Lucio Fontana - Tetsumi Kudo - Mimmo Rotella

In the second part of the exhibition, visitors are invited to discover works by three international artists, namely Mimmo Rotella, Lucio Fontana, and Tetsumi Kudo. These artists shared strong friendships with Agnes and Frits Becht, often visiting the couple's home in Hilversum. In March 1967, the Stedelijk Museum of Amsterdam held a retrospective of Lucio Fontana's work, curated by Ad Petersen. For the occasion, Agnes and Frits organised a cocktail party in honour of Fontana, as they loved hosting gatherings at their home. The year before, in 1966, they had purchased a large white cut-painting of Fontana in Venice, which they were delighted to display in their house. After the party, they went

for dinner with a smaller group in the restaurant Het Rechthuis in Kortenhoef, their regular spot. The day after, to thank the collectors for their hospitality, Fontana told Agnes that he wanted to make her a new cut-painting, for which she could pick the colour and the number of slashes. Agnes told him she loved International Klein blue and, out of modesty, asked for one slash only. A few weeks later, she received a small blue cut-painting by Fontana by post, on the back of which 'a Madame Agnes Becht l. fontana' was written.

Mimmo Rotella enthusiastically describes his various stays with the Becht family in his autobiography *Autorotella*, first



Brendan Becht, Woody van Amen, Mimmo Rotella, Jan Donia, Hilversum, 1967

Maria Donia Carlier and Lucio Fontana, Hilversum, 1967



Lucio Fontana, *Concetto spaziale*, 1967

published in 1972. He mentions the warm welcome from the couple, and speaks fondly of their collection, their home, and the fun parties they used to throw. In particular, he describes the aforementioned party of March 1967 organised for Fontana; *"I had a very good time at his house (Frits'). It's a really cheerful house, full of life [...] there was a Lucio Fontana exhibition at the Stedelijk Museum in Amsterdam. The next day he*

threw a big party at his house in honour of the exhibitor. Many artists, collectors and directors were there [...] We ate, drank, and danced like crazy." Some photographs of the party show Rotella and Fontana laughing and mingling with fellow artists, including Woody van Amen and Maria Donia Carlier, and art critic Jan Donia.

In his autobiography, Rotella also mentions artist Tetsumi Kudo, and



Mimmo Rotella, *Yalta*, 1963



Mimmo Rotella and Frits Becht, Hilversum, 1967



Lucio Fontana and Brendan Becht, Hilversum, 1967

describes Frits as this artist's 'patron'. Kudo and his wife Hiroko often stayed at the collectors' home when visiting the Netherlands. They shared many joyful moments together, such as when Hiroko introduced Agnes to Japanese cuisine and when Kudo enjoyed Dutch beer, laughing and being photographed on the living room floor. Through his colourful, organic and sexually oriented works, Kudo interrogated the proliferation of mass consumption and the rise of technology. He was strongly influenced by the recent history of his home country, Japan, and the trauma of nuclear catastrophe. For a long time, the

Bechts had the largest private collection of Kudo's works. The collectors decided to sell most of the works to a museum close to the artist's birthplace, in Japan, because they valued its project to exhibit a larger collection of Kudo's works in his native region. They kept a few works, including *Pollution Cultivation New Ecology (B)* from 1971, a sculpture that

was particularly dear to Frits, which he always kept in his bedroom. In *Project for Becht Garden* (1965), Kudo envisioned a site-specific installation for the family's garden in Hilversum, with animated noses and penises climbing trees and crawling on the grass, but this dystopian vision never came to life.



Tetsumi and Hiroko Kudo, Agnes and Brendan Becht, Paris, 1965



Tetsumi Kudo, Hilversum, 1972



Tetsumi Kudo, *Project for "Becht Garden"*, 1965

A YOUNG COLLECTOR

Hubert Bekman - Co Westerik

It would be inconceivable to make an exhibition about Agnes and Frits' collection and stories without including works by their dear friend Co Westerik. He is the only artist from whom the Becht couple purchased artworks throughout his career. The first painting

Frits bought from Westerik in 1956 was *Touwtjespringers* (1954) (The Rope Skippers), for 650 guilders, which was a considerable amount of money for the young collector. He paid it in monthly instalments of 25 guilders and would ask the artist to skip a month once in a



Frits Becht in front of *Touwtjespringers*, in his room at the Haagse Kunstkring, Denneweg, The Hague, 1957



Co Westerik, *Touwtjespringers*, 1953-54



Co Westerik in his studio, Rotterdam, 1994

while to afford a holiday. In an interview from 1999, Frits mentions the painting whilst answering a question about the beauty and realism of art. He describes why Westerik's work moves him: *"Look at the Touwtjespringers from Co, these are not realistic portraits, but you immediately see that something strong is being communicated here. That is what it is all about"*. The Becht Collection now counts 17 paintings from the artist and over 100 works on paper, including some very personal ones signifying their lasting friendship. These are comprised of the portrait of Frits and the one of the collectors' daughter Suzanne, the drawing for Agnes' 50th birthday, as well as the birth announcement cards of the

collectors' two children. As Frits put it: *"With Westerik, it was love at first sight"*.

Included in the same section of the exhibition is the first work Frits ever bought, the sculpture *Moeder en kind* (1951) (Mother and Child) by Dutch artist Hubert Bekman. Frits purchased it in 1952 at the age of 22, directly from the artist, who lived in the town of Voorburg, where Frits grew up. As he was still living with his parents at the time, Frits was the target of his siblings' jokes, who certainly did not understand his developing interest in art. They used to sneakily put the sculpture in his bed, for him to find under his blanket when he went to sleep.



Co Westerik, *Portret Frits Becht*, 1994



Co Westerik, *Agnes 50*, 1988



BEYOND CONTEMPORARY ART

The Bakelite and Vase Collections

Agnes and Frits' obsession with collecting did not limit itself to visual art. One peculiar fascination of theirs was Bakelite. Invented in 1907, Bakelite was the first plastic made from synthetic components. This revolutionary material could be moulded in order to produce durable objects at low cost, quickly encountering widespread commercial

success. Demand for Bakelite peaked in the 20s and 30s; by the end of the Second World War newer plastics had rendered it obsolete. Agnes and Frits came across a box of Bakelite objects in an antique shop in Amsterdam in the 70s. Fascinated by the visual properties of the material, they purchased the full box, laying the foundations of a new

24



Invitation to exhibition *Bakeliet*, Museum Boymans-van-Beuningen, Rotterdam, 1981

Agnes and Frits Becht at the opening of their Bakelite exhibition at the Axis Gallery, Tokyo, 1987

25



Object from the Bakelite Collection





Vases collection in Agnes Becht's bedroom, Naarden

collection by sheer coincidence. Today, their Bakelite collection comprises more than 2,000 objects, amassed over twenty years, ranging from vases to pitchers, to radios, to ashtrays, to lamps, and much more. The collection was exhibited in the Boijmans Van Beuningen Museum in Rotterdam in 1981, which was a historic event as it was the first time that Bakelite was exhibited in a museum on its own. The objects were valued not just for their functionality or their historic importance, but for their innovation, beauty, and individuality. The collection was also exhibited, amongst other places, at the Axis Gallery in Tokyo, in 1987, and at the Beyerd in Breda, in 1993.

Agnes and Frits also loved collecting vases; Agnes started collecting them from a young age, when she was still

living in The Hague. She would purchase them in local markets, looking specifically for small red or orange pieces. She had a particular penchant for the mixed colours of so-called End-of-day glass. Items made with this technique are created by glassworkers at the end of the day using up the remaining molten glass in the pots, resulting in a mixture of random colours. When travelling as a professional ballerina with her dance company, Agnes would ask her friend back home to buy her vases if she would come across some unique pieces in her absence. Later on, she would share this enthusiasm with her husband Frits. During one particular trip to Edinburgh in the 80s, they purchased a great number of vases. Travelling back to the Netherlands by car, their children Brendan and Suzanne sat at the back with vases all around them.

STEPPING INTO THE GALLERY

Marlene Dumas - Kees de Goede - Berend Hoekstra

Agnes is a woman of multiple professions; she started her career as a professional ballerina, turned to clothing design when she became a mother, and later opened her practice as a shiatsu therapist in Amsterdam. One of her side projects, which lasted for three years, was her involvement as an art advisor and curator in the Terzijde Gallery. In 1986,

Agnes was approached by the director of the Bussum public library, who wanted to open a gallery to complement the large collection of modern art books. She asked Agnes to join the board, alongside three other people, in light of her art knowledge and her active position and connections in the contemporary art scene. The gallery organised six-week



Kees de Goede, *Chinese Fungi*, 1987



Kees de Goede, *Chinese Mushrooms*, 1987



Invitation to exhibition *Kees de Goede Werken op papier*, Galerie Terzijde, Bussum, 1987



Invitation to exhibition *Berend Hoekstra Tekeningen Zeefdruk Holland Festival 1987*, Galerie Terzijde, Bussum, 1987



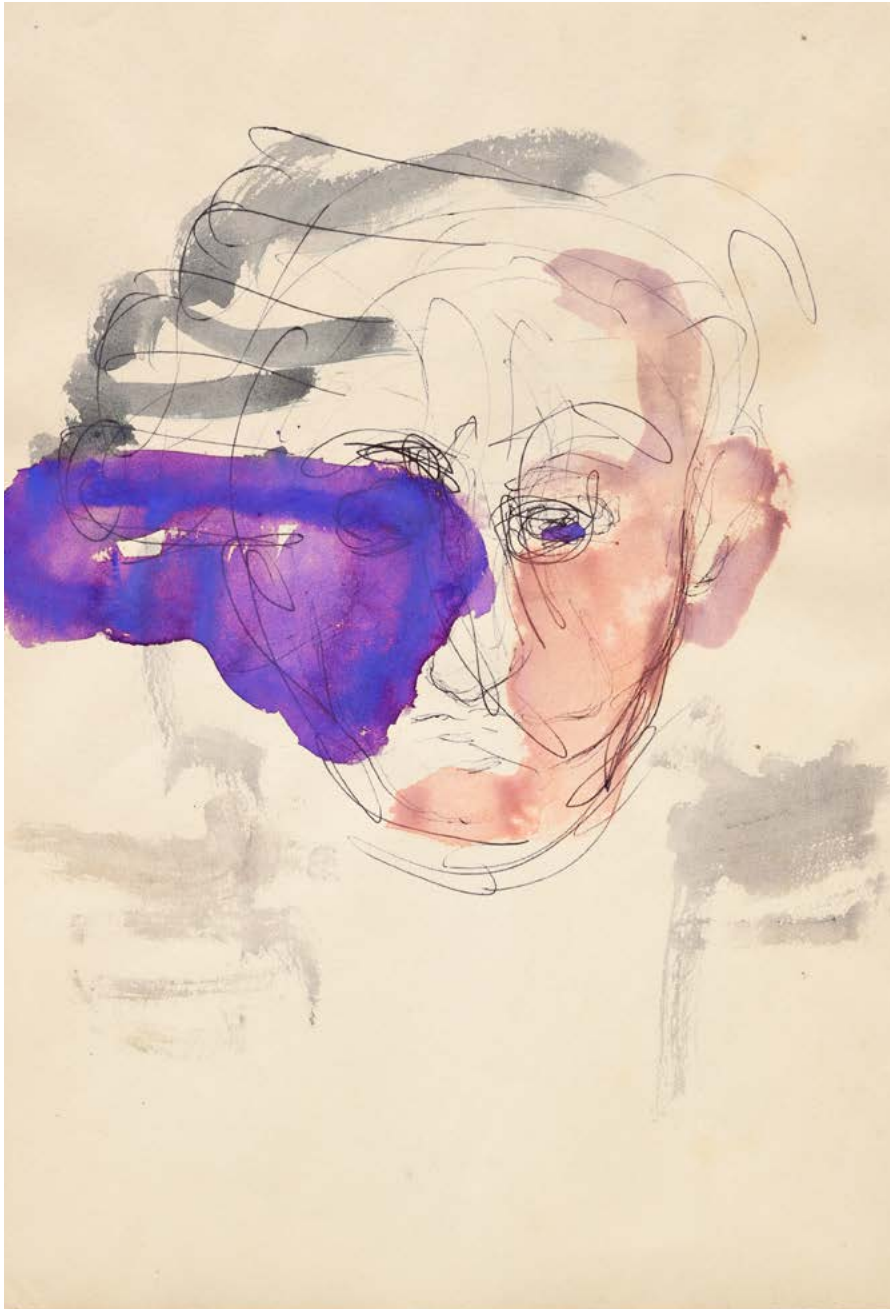
Invitation to exhibition *Marlene Dumas Tekeningen en Grafiek*, Galerie Terzijde, Bussum, 1987

long exhibitions per artist, with a focus on works on paper, and always referred to the literature available in the library. As Agnes said in her speech for the opening of the first show: "We would like for a visit to the library to automatically turn into

a viewing of the gallery, and vice versa". Over the years, Agnes curated artists that she knew personally at Terzijde, most of whom she also collected privately with her husband. These included Co Westerik, Carel Visser, Marlene Dumas,



Marlene Dumas, *Fear of Babies*, 1986



Berend Hoekstra, *Ontwerptekeningen Holland Festival affiche 1987, 1986*





Berend Hoekstra, *Zonder titel*, 1985

Piet Tuytel, Ben Akkerman, Kees de Goede, Berend Hoekstra, Pieter Ouborg, and Frank van Hemert.

In this corner of the exhibition, works are displayed that were purchased after being exposed at the Terzijde Gallery: *Chinese Mushrooms* and *Chinese Fungi* (1987) by Kees de Goede, 15 drawings (1986) for the *Ontwerptekening Holland Festival affiche 1987* by Berend Hoekstra,

and the lithographs *Fear of Babies* (1986) by Marlene Dumas. There is an additional painting from Hoekstra hanging in this section of the show, with which the artist won a price at the Prix de Rome in 1985, the oldest Dutch award for visual artists below the age of 40. The Bechts collected over 50 works from Hoekstra from 1985 to 2002, ranging from paintings to drawings and sculptures.

AN ONGOING NARRATIVE

Jann Haworth - Natajsa Kensmil

The last part of the exhibition explores the connection of the Becht Collection with the present, with works by artists Jann Haworth and Natasja Kensmil. Jann Haworth is a British-American pop artist and an advocate for women's rights, particularly for their representation in the art world. In 2016, she started

co-creating the Women's History Mural with her daughter, Liberty Blake. This ongoing collage project is a tribute to women that made history. The work was exposed in 2018 and 2019 at Zazà Ramen, the Japanese restaurant of Agnes and Frits' son, Brendan. Impassioned by contemporary art like his parents,



Jann Haworth and Liberty Blake's *Women's History Mural* at Zazà Ramen, Milan, 2018



Jann Haworth,
Teddy Bear with Human Face, 1966 (2012)

Brendan regularly invites artists to exhibit new works in his restaurant in Milan, some of which are represented in the Becht Collection. *Teddy bear with Human Face* (1966) is a peculiar work by Haworth, which consists of a teddy bear with a hyper-realistic face portraying British poet John Betjeman. Haworth gifted the sculpture to Agnes and Frits when they visited her and her then-husband Peter Blake in their house in Somerset in 1973. On the ferry home from England, the Becht family had placed the teddy bear in the middle seat at the back of the car,

between the two kids. Believe it or not, the ticket salesman on the ferry sold them five passes.

Natasja Kensmil is a Dutch painter of Surinamese origin, whose oeuvre is strongly inspired by collective historical narratives. To quote the artist: "The past is essential to the present. It feeds it, it shapes it, and it is continually in negotiation with it." Kensmil emulates the conventions of 17th century portraiture, from garb to poses, within her distinctively contemporary painting



Natasja Kensmil, *Schwarzkopf*, 1998

style. In 1998, she won the Koninklijke Subsidie voor Schilderkunst (the Royal Subsidy for Painting) with her large canvas *Schwarzkopf*. The painting depicts six heads of black women, with 17th-century collars made of white lace. The title calls to mind the German shampoo brand but also refers to an ethnic slur. From the German Schwarz ('black') and Kopf ('head'), the term alludes to people with black hair, who are rare amongst Caucasian Germans. In the 17th century, the Netherlands was a global centre of art, science, and trade and, until today,

this historical period is often referred to as the Dutch 'Golden Age'. However, the Netherlands' prosperity at the time relied heavily on the labour of thousands of slaves, particularly in the Dutch colony of Suriname. Kensmil's work challenges the often glorified, one-sided view that underpins Dutch historiography. Nearly 25 years after it was painted, *Schwarzkopf* remains as relevant as ever, for the audience as well as the artist, who recently told Agnes that this work marked a turning point in her career.



Agnes and Frits Becht, 1960s

INLEIDING

Agnes en Frits Becht hebben niet alleen een unieke kunstcollectie samengebracht maar ook de mensen en ideeën daaromheen. Dat hun kleindochter Eline nu haar licht op deze collectie laat schijnen, geeft aan dat een verzameling door generaties heen betekenisvol kan blijven. De fundamenteën die in de jaren 60 werden gelegd, blijken nu relevant om het verzamelen en de verzameling te onderzoeken.

Deze tentoonstelling bij Parts Project is het sluitstuk van drie tentoonstellingen onder de noemer 'Verzamelen Verzameling'. In deze trilogie wordt de verzamelaar getypeerd. Dat wordt gedaan aan de hand van selectiecriteria, de aard van de verzameling of van de verzamelaar zelf. Het schilderij waar de trilogie zijn naam aan ontleent, heeft een even uitgesproken als ondoordringbare boodschap. Klaas Kloosterboer schilderde het in 2009. In keurig handschrift staan de woorden 'verzamelen' en 'verzameling' in houtskool op het doek gepend. 'Verzameling' is gedeeltelijk uitgewist. Alsof het verzamelen niet per se in een verzameling resulteert. Dat dit kunstwerk onderdeel uitmaakt van de collectie van Museum Voorlinden onderstreept deze ambiguïteit.

Parts Project heeft in alle 23 projecten getracht om de positie van de verzamelaar centraal te stellen. De drie tentoonstellingen die dit onderzoek naar de verzamelaar onderstrepen, wekken de indruk dat er een overkoepelend beeld van de verzamelaar geschetst kan wor-

den. Maar de eigenzinnigheid van de drie tentoonstellingen laat zien dat algemene uitspraken over 'de verzamelaar' of 'de verzameling' niet opgaan. Wat er in de tentoonstellingen bij Parts Project gebeurt, is het uit handen geven van selectiecriteria. Als insider: kleindochter van de verzamelaars en samensteller van de tentoonstelling kan Eline richting bepalen. Als leidraad neemt zij daarbij de bronnen uit eerste hand die in de archiefkasten van haar grootouders opgeborgen liggen.

Hoe kijk je naar je grootouders op die hun leven wijden aan de kunst? Eline heeft, net als haar vader, Brendan, een groot gevoel voor hedendaagse kunst door overlevering. Deze liefde is blijkbaar onontkoombaar als hij in een familie toeslaat. En misschien ook wel beknellend wanneer de naam Becht voor altijd wordt verbonden aan een kunstcollectie. Het verzamelaarsecht paar Becht is van voor mijn tijd en hun overzichtstentoonstelling in het Stedelijk Museum werd gehouden toen ik pasgeboren was. Nu waagt een generatiegenoot van mij zich aan een nieuwe tentoonstelling over hetzelfde onderwerp. Want voor Eline is de verzameling ook een onaantastbaar gegeven. Zij ontdekt dat de kunstenaars de familiegeschiedenis bepalen maar ook op de kunstgeschiedenis een belangrijk stempel hebben gedrukt.

Ik kijk vol verwachting mee naar hoe dat moet zijn. De anekdotes die je omringen, die met de jaren wat aangedikt worden of verdwenen zijn onder een laag stof en nu weer worden opgediept om context

aan een tentoonstelling te geven. De clusters kunstwerken voeren langs de verzameldrang van de Bechts, het respect dat zij genoten van de kunstenaars in het sociale leven dat samenhang met de verzameling. In Parts Project spreken de kunstwerken namens drie generaties maar vooral ook vanuit hun eigen beeldende kracht. Zo bezien leidt verzamelen niet altijd tot een traditionele verzameling. De vrijheid die een particuliere verzamelaar zich kan permitteren vormt een groot contrast met de institutionele verzameling. Hier levert Parts Project een bijzondere bijdrage in de vorm van tentoonstellingen die samenhangend zijn, zonder voorbedachten rade.

Menno Dudok van Heel, kunsthistoricus

VERZAMELEN VERZAMELING PERSONAL REFLECTION

Werken en verhalen uit de collectie Agnes en Frits Becht

"Wij claimen niets in historische of wetenschappelijke zin. Verzamelen is in zekere mate een zelfzuchtige bezigheid. Je wilt niets liever dan de werken om je heen hebben en je voelt aan dat de verzameling een reflectie is van jezelf." - A. & F. Becht (1988)

Van de jaren '60 tot en met de jaren '90 verzamelden mijn grootouders, Agnes en Frits Becht, werken van Nederlandse en internationale kunstenaars. Zij waren

onder andere getuige van de ontwikkeling van het Nouveau Réalisme, Popart en het Italiaanse conceptuele minimalisme. Hun collectie vertelt het verhaal van waar ze van hielden, de avonturen die ze beleefden, de mensen die ze ontmoetten en de relaties die ze al verzamelend hebben opgebouwd. In deze tentoonstelling heb ik kunstwerken, objecten, archiefmateriaal en anekdotes met elkaar gecombineerd. De werken worden vergezeld door persoonlijke verhalen, met als doel bezoekers een inkijk te geven in het leven van een echtpaar dat zich in hun leven omringde met kunst. Ik hoop dat bezoekers van Parts Project, iets kunnen aanvoelen van de passie voor schoonheid, de nieuwsgierigheid en de vriendschappen waarop de Becht Collectie is gebaseerd.

De titel van de tentoonstelling, *Personal Reflection*, is tweeledig. Het verwijst enerzijds naar het feit dat de Becht Collectie een weerspiegeling is van het leven en de persoonlijkheden van het verzamelarsechtpaar Agnes en Frits, maar doelt tevens op de aanpak van de curator. Als kleindochter van de verzamelaars en samensteller van deze tentoonstelling heb ik een bijzondere band met de kunstwerken en de verhalen die in deze expositie zijn opgenomen. Door aan dit project te werken heb ik de kans gekregen mij in mijn familiegeschiedenis te verdiepen, de herinneringen van mijn grootmoeder te documenteren en meer te weten te komen over mijn grootvader,

die overleed toen ik zeven jaar oud was. In deze zin verwijst *Personal Reflection* naar mijn onderzoeksproces en subjectieve bijdrage, terwijl ik fragmenten van mijn familiegeschiedenis blootleg voor het publiek.

Eline Becht

EEN LEVENDIGE OMGEVING

Jan Dibbets, Ger van Elk, Wim T. Schippers

In 1966 werd Wim T. Schippers uitgenodigd deel te nemen aan de Premio Marzotto, een gerenommeerde en multidisciplinaire kunstprijs die tussen 1950 tot 1968 in Italië werd uitgereikt. Schippers had geld nodig om grootschalige werken te maken en kwam met Frits Becht overeen dat hij hem een werk zou verkopen dat nog gemaakt moest worden. Uit de werken die de kunstenaar voor de prijs zou maken, mocht de verzamelaar er dan een uitzoeken. Uit deze ongebruikelijke regeling blijkt een bijzondere benadering van het verzamelen, die dicht in de buurt komt van mecenaat: een situatie waarin de verzamelaar kunstenaars financieel wil steunen en hun tegelijkertijd creatieve vrijheid gunt en vertrouwen in hun werkwijze schenkt. Zo kwam *Divisions*, een complexe wandconstructie gemaakt van gebruiksvoorwerpen en decoratieve elementen in de Becht Collectie terecht. Een foto van de woning van de verzamelaars

in Hilversum getuigt van het feit dat dit werk, dat werd gekocht voor het bestond, jarenlang in de woonkamer van de familie heeft gehangen.

Het was een logische keuze om de tentoonstelling te beginnen met werken van de drie iconische Nederlandse kunstenaars Wim T. Schippers, Ger van Elk en Jan Dibbets. Vaak omschreven als vertegenwoordigers van conceptuele kunst en arte povera bewegingen in Nederland, waren zij – naast Marinus Boezem – sleutelfiguren in verschillende Amsterdamse kunstenaarsgroepen uit de jaren '60 en '70. Zij vormden de kern van een kunstzinnig milieu waarin Agnes en Frits zeer actief waren. Met Jan Dibbets in het bijzonder ontwikkelden zij een langdurige vriendschap en het echtpaar kocht werken uit verschillende perioden van zijn carrière, waaronder videowerken, collages en fotografische composities.

Drie series postkaarten is een baanbrekend conceptueel werk uit 1970. Dibbets verstuurde ansichtkaarten en schreef er het adres van elke geadresseerde op terwijl hij op verschillende plekken op de bruggen stond die hij op de foto's aangaf met kleine ronde stickers. De uiteindelijke documentatie van deze werkwijze is een collage van de ansichtkaarten die Dibbets naar zichzelf stuurde, met een lijst van alle geadresseerden in dit project. Dit werk is van historische betekenis omdat alle kaarten zijn verstuurd naar centrale figuren in de internationale kunstwereld

van die tijd. De kunstenaar schonk de uiteindelijke compositie in 1979 aan Agnes en Frits.

WE ATEN, DRONKEN EN DANSTEN ALS GEKKEN

Lucio Fontana, Tetsumi Kudo, Mimmo Rotella

In het tweede deel van de tentoonstelling worden de bezoekers uitgenodigd werken van drie buitenlandse kunstenaars te ontdekken, namelijk Mimmo Rotella, Lucio Fontana en Tetsumi Kudo. Deze kunstenaars waren goed bevriend met Agnes en Frits en bezochten vaak het huis van het echtpaar in Hilversum. In maart 1967 hield het Stedelijk Museum in Amsterdam een overzichtstentoonstelling van het werk van Lucio Fontana, samengesteld door Ad Petersen. Ter gelegenheid daarvan organiseerden Agnes en Frits een cocktailparty ter ere van Fontana; met veel plezier organiseerden zij regelmatig feesten bij hen thuis. Een jaar eerder, in 1966, hadden ze in Venetië een groot wit schilderij met meerdere sneden van Fontana gekocht, dat ze altijd met veel genoegen in hun huis hadden hangen. Na het feest gingen ze in klein gezelschap naar hun vaste plek, restaurant het Rechthuis in Kortenhoef, voor een diner. Om de verzamelaars te bedanken voor hun gastvrijheid zei Fontana tegen Agnes dat hij een nieuw werk voor haar wilde maken. Zij mocht dan zelf de kleur en het aantal sneden

bepalen. Agnes zei dat ze hield van International Klein Blue en vroeg, bescheiden als ze was, om maar één insnijding. Een paar weken later ontving ze per post een blauwe "conchetto spaziale" van Fontana, met op de achterkant de woorden 'à Madame Agnes Becht I. Fontana'.

In zijn autobiografie *Autorotella*, voor het eerst gepubliceerd in 1972, beschrijft Mimmo Rotella enthousiast hoe hij diverse keren bij het gezin Becht te gast was. Hij vermeldt de hartelijke ontvangst door het echtpaar en spreekt met genegenheid over hun verzameling, hun huis en de feesten die ze altijd gaven. In het bijzonder beschrijft hij het eerdergenoemde feest voor Fontana, in maart 1967: *"Ik heb me buitengewoon vermaakt in zijn (= Frits') huis. Het is echt een vrolijk huis, vol leven [...] er was een tentoonstelling van Lucio Fontana in het Stedelijk Museum in Amsterdam. De volgende dag gaf hij een groot feest bij hem thuis ter ere van de exposant. Er waren veel kunstenaars, verzamelaars en directeuren [...] We aten, dronken en dansten als gekken."* Op sommige foto's van het feest staan Rotella en Fontana, lachend en in gesprek met collega-kunstenaars, onder wie Woody van Amen, Maria Donia Carlier en kunstcriticus Jan Donia.

In zijn autobiografie noemt Rotella ook de kunstenaar Tetsumi Kudo en beschrijft Frits als diens mecenas. Kudo en zijn vrouw Hiroko logeerden regelmatig bij de verzamelaars als ze Nederland bezochten. Ze deelden samen veel mooie momenten, zoals toen Hiroko Agnes kennis

liet maken met de Japanse keuken en Kudo, lachend en liggend op de grond in de woonkamer, genoot van het Nederlandse bier. Met zijn kleurrijke, organische en seksueel getinte werken bevraagt Kudo de proliferatie van de massaconsumptie en de opkomst van de technologie. Hij werd sterk beïnvloed door de recente geschiedenis van zijn vaderland, Japan, en het trauma van de nucleaire ramp in Hiroshima. Het echtpaar Becht had lange tijd de grootste privécollectie van Kudo's werk. De verzamelaars besloten de meeste werken te verkopen aan een museum in de buurt van de geboorteplaats van de kunstenaar, omdat ze veel waarde hechtten aan de ambitie van dit museum om een grotere collectie van Kudo's werk in zijn geboortestreek tentoon te stellen. Ze behielden een aantal werken, waaronder *Pollution Cultivation New Ecology (B)* uit 1971, een werk dat vooral Frits dierbaar was en dat hij altijd in zijn slaapkamer had staan. In *Project for Becht Garden* (1965) had Kudo een site-specific installatie voor ogen voor de tuin van het gezin in Hilversum, met geanimeerde neuzen en penissen die in bomen klommen en door het gras kropen, maar dit dystopische beeld is nooit werkelijkheid geworden.

DE JONGE VERZAMELAAR

Hubert Bekman, Co Westerik

Het zou ondenkbaar zijn een tentoonstelling samen te stellen over de verzameling

en verhalen van Agnes en Frits zonder er werken in op te nemen van hun dierbare vriend Co Westerik. Hij is de enige kunstenaar van wie het echtpaar Becht kunstwerken heeft gekocht gedurende zijn hele carrière. Het eerste schilderij dat Frits in 1956 van Westerik kocht, was *Touwtjespringers* (1954). Hij betaalde er 650 gulden voor, een aanzienlijk bedrag voor de jonge verzamelaar. Het bedrag werd afbetaald in maandelijkse termijnen van 25 gulden en Frits vroeg de kunstenaar af en toe een maand te mogen overslaan om op vakantie te kunnen gaan. In een interview uit 1999 verwijst Frits naar het schilderij, als hij antwoordt op een vraag over de schoonheid en het realisme van kunst. Hij beschrijft waarom het werk van Westerik hem ontroert: *"Kijk naar de Touwtjespringers van Co; dat zijn geen goed gelijkende portretten, maar je ziet onmiddellijk dat hier iets heftigs wordt uitgedrukt. En daar gaat het om."* De Becht Collectie telt 17 schilderijen van deze kunstenaar en meer dan 100 werken op papier, waaronder enkele zeer persoonlijke, die blijken geven van hun blijvende vriendschap. Het portret van Frits, dat van de dochter van de verzamelaars, Suzanne, en de tekening voor Agnes' vijftigste verjaardag, alsmede de geboortekaartjes van hun twee kinderen, zijn hier goede voorbeelden van. Zoals Frits het uitdrukte: *"Met Westerik was het liefde op het eerste gezicht"*.

In dit deel van de tentoonstelling is ook het allereerste werk te zien dat Frits ooit kocht, het beeld *Moeder en Kind* (1951) van de Nederlandse kunstenaar Hubert

Bekman. Frits, toen 22 jaar oud, kocht het in 1952 rechtstreeks van de kunstenaar. Bekman woonde in Voorburg, waar Frits zelf ook was opgegroeid. Omdat hij toen nog bij zijn ouders woonde, was Frits het mikpunt van grappen van zijn broers en zussen, die volstrekt geen begrip hadden voor zijn groeiende belangstelling voor kunst. Zo legden ze het beeld een keer stiekem in zijn bed, zodat hij het onder de dekens zou vinden als hij ging slapen.

VOORBIJ HEDENDAAGSE KUNST

De verzameling bakeliet en vazen

De verzamel drift van Agnes en Frits beperkte zich niet tot de beeldende kunst. Een van hun bijzondere fascinaties betrof bakeliet. Dat werd uitgevonden in 1907 en was de eerste kunststof die uit synthetische bestanddelen werd vervaardigd. Dit revolutionaire materiaal kon in mallen worden gegoten en gevormd om tegen lage kosten duurzame voorwerpen te produceren, en werd al snel een commercieel succes. De vraag naar bakeliet bereikte een hoogtepunt in de jaren '20 en '30, maar tegen het eind van de Tweede Wereldoorlog raakte het in onbruik door de ontwikkeling van nieuwe kunststoffen. Toen Agnes en Frits in de jaren '70 een doos met bakelieten voorwerpen vonden bij een Amsterdamse antiquair, raakten ze in de ban van de visuele eigenschappen van het materiaal. Ze kochten de hele doos en legden

zo door puur toeval de basis voor een nieuwe collectie. Vandaag de dag bestaat hun in 20 jaar verzamelde collectie bakeliet uit meer dan 2000 voorwerpen, variërend van vazen tot kruiken, radio's, asbakken, lampen en nog veel meer. De collectie werd in 1981 in het Boijmans Van Beuningen Museum in Rotterdam tentoongesteld – een historische gebeurtenis, want het was de eerste keer dat er een museumtentoonstelling alleen aan bakeliet werd gewijd. De voorwerpen werden niet alleen gewaardeerd om hun functionaliteit en historische betekenis, maar ook om hun vernieuwing, schoonheid en individualiteit. De collectie werd ook getoond in onder andere de Axis Gallery in Tokio, in 1987, en in de Beyerd in Breda in 1993.

Agnes en Frits verzamelden ook graag vazen; Agnes begon ze al op jonge leeftijd te verzamelen, toen ze nog in Den Haag woonde. Ze kocht ze op lokale markten, waarbij ze speciaal op zoek was naar kleine rode of oranje exemplaren. Ze had een bijzondere voorliefde voor de mengkleuren van het zogenaamde 'end-of-day' glas. Het gaat daarbij om een techniek waarbij de glasblazers aan het eind van de dag het overgebleven gesmolten glas opgebruiken, waardoor een mengeling van willekeurige kleuren ontstaat. Als Agnes voor haar beroep als ballerina op reis was met haar dansgezelschap, vroeg ze haar vriendin in Den Haag altijd om vazen voor haar te kopen voor het geval ze in Agnes' afwezigheid tegen unieke stukken aan zou lopen. Later zou ze dit enthousiasme delen met

haar man Frits. Tijdens één bepaalde reis naar Edinburgh in de jaren '80 kochten ze een groot aantal vazen. Op de terugreis naar Nederland zaten hun kinderen Brendan en Suzanne achter in de auto ingebouwd tussen het glaswerk.

DE GALERIE BINNENLOPEN

Marlene Dumas, Kees de Goede, Berend Hoekstra

Agnes is een vrouw van meerdere professies. Ze begon haar carrière als professioneel ballerina, richtte zich op het ontwerpen van kleding toen ze moeder werd en opende later een praktijk als shiatsu-therapeut in Amsterdam. Een van haar nevenprojecten, dat drie jaar duurde, was haar betrokkenheid als artistiek adviseur en curator van Galerie Terzijde. In 1986 werd Agnes benaderd door de directeur van de Openbare Bibliotheek in Bussum, die een galerie wilde openen als aanvulling op de grote collectie kunstboeken. Ze vroeg Agnes om samen met drie andere mensen toe te treden tot het bestuur, gezien haar kennis van kunst en haar actieve plaats en connecties in de kunstwereld van die tijd. De galerie organiseerde solotentoonstellingen met de nadruk op werken op papier, waarbij steeds verwezen werd naar de literatuur die in de bibliotheek beschikbaar was. Zoals Agnes zei in haar openingstoespraak bij de eerste expositie: "We zouden graag zien dat een bezoek aan de bibliotheek automatisch een bezichtiging van de galerie betekent, maar ook

andersom.". In de loop der jaren maakte Agnes tentoonstellingen bij Terzijde met kunstenaars die ze persoonlijk kende, en wier werken zij vaak ook samen met haar echtgenoot verzamelde, waaronder Co Westerik, Carel Visser, Marlene Dumas, Piet Tuytel, Ben Akkerman, Kees de Goede, Berend Hoekstra, Pieter Ouborg en Frank van Hemert.

In deze hoek van de tentoonstelling zijn werken te zien die aangekocht zijn nadat ze in Galerie Terzijde waren geëxposeerd: *Chinese Mushrooms and Chinese Fungi* (1987) van Kees de Goede, 15 tekeningen (1986) voor de *Ontwerptekening Holland Festival affiche 1987* door Berend Hoekstra en de litho's *Fear of Babies* (1986) van Marlene Dumas. In dit deel van de tentoonstelling hangt ook een schilderij van Hoekstra, waarmee hij in 1985 een Prix de Rome prijs won, de oudste Nederlandse prijs voor beeldende kunstenaars onder de veertig. Agnes en Frits verzamelden meer dan 50 werken van Hoekstra tussen 1985 en 2002, variërend van schilderijen tot tekeningen en beeldhouwwerken.

EEN DOORLOPEND VERHAAL

Jann Haworth, Natajsa Kensmil

Het laatste deel van de tentoonstelling verkent de band van de Becht Collectie met het heden, met werken van de kunstenaars Jann Haworth en Natajsa Kensmil.

Jann Haworth is een Brits-Amerikaanse popart kunstenaar en een voorvechtster

voor vrouwenrechten, met name voor hun vertegenwoordiging in de kunstwereld.

In 2016 was ze verantwoordelijk voor het creëren van de schildering *Women's History Mural*, samen met haar dochter Liberty Blake. Dit doorlopende project is een eerbetoon aan vrouwen die geschiedenis hebben geschreven. Het werk werd in 2018 en 2019 tentoongesteld in Zazà Ramen, het Japanse restaurant van Brendan, de zoon van Agnes en Frits. Enthousiast als hij is voor hedendaagse kunst – net als zijn ouders – nodigt Brendan regelmatig kunstenaars uit om nieuw werk tentoon te stellen in zijn restaurant in Milaan. Sommigen van hen zijn ook in de Becht Collectie vertegenwoordigd.

Teddy Bear with Human Face (1973) is een wonderlijk werk van Haworth, dat bestaat uit een teddybeer met een hyperrealistisch gezicht dat de Engelse dichter John Betjeman voorstelt. Haworth schonk de sculptuur aan Agnes en Frits, toen zij haar en haar toenmalige echtgenoot Peter Blake in 1973 bezochten in hun huis in Somerset. Op de veerboot van Engeland naar huis had het gezin Becht de teddybeer een plaats gegeven op de achterbank, tussen de beide kinderen in. Geloof het of niet, maar de ticketverkoper op de veerboot verkocht hun vijf kaarten. Natasja Kensmil is een Nederlandse kunstenaar van Surinaamse afkomst, wier oeuvre sterk is geïnspireerd door collectieve historische verhalen. Om de kunstenaars te citeren: "*Het verleden is*

essentieel voor het heden. Het voedt het, vormt het en is er voortdurend mee in onderhandeling." Binnen haar uitgesproken eigentijdse schilderijstijl streeft Kensmil de conventies na van de 17de-eeuwse portretkunst, van kleding tot poses. In 1998 won ze de Koninklijke Subsidie voor Schilderkunst met haar grote doek *Schwarzkopf*. Op het schilderij zijn zes hoofden van zwarte vrouwen afgebeeld, met 17de-eeuwse kragen van wit kant. De titel doet denken aan het Duitse shampoomerk, maar verwijst ook naar een etnisch scheldwoord. Het komt van het Duitse 'schwarz' (zwart) en 'Kopf' (hoofd) en is een zinspel op mensen met zwart haar, die zeldzaam zijn onder Kaukasische Duitsers. In de 17de eeuw waren de Nederlanden een wereldcentrum van kunst, wetenschap en handel en tot op de dag van vandaag wordt deze historische periode vaak aangeduid als de Nederlandse Gouden Eeuw. De welvaart van de Nederlanden in die tijd was echter sterk afhankelijk van de arbeid van duizenden tot slaaf gemaakten, met name in de Nederlandse kolonie Suriname. Kensmils werk stelt het vaak verheerlijkte, eenzijdige beeld dat ten grondslag ligt aan de Nederlandse geschiedschrijving ter discussie. Bijna 25 jaar na dato blijft *Schwarzkopf* nog altijd even relevant, zowel voor het publiek als voor de kunstenaar, die Agnes onlangs vertelde dat dit werk een keerpunt in haar carrière betekende.

LIST OF EXHIBITED WORKS

Wim T. Schippers (b. 1942)

Divisions, 1966

Assemblage

230.0 x 230.0 x 65.0 cm

Ger van Elk (1941 – 2014)

The Discovery of the Sardines, 1971

Photographs on panels (edition 1/4)

56.5 x 43.7 cm

Jan Dibbets (b. 1941)

Painting I & II, 1970

Certificate with photographs

Drie series postkaarten serie 1/2/3

respectievelijk blauw/rood/groen, 1970

Collage: postcards, pencil on paper

50.0 x 65.0 cm

Mimmo Rotella (1918 – 2006)

Yalta, 1963

Emulsion on canvas

88.0 x 88.0 cm

Lucio Fontana (1899 – 1968)

Concetto spaziale, 1967

Oil on canvas

25.0 x 20.0 cm

Tetsumi Kudo (1935 – 1990)

Project for "Becht Garden", 1965

Felt pen, paint on paper

50.0 x 65.0 cm

Pollution Cultivation New Ecology (B), 1971

Assemblage (wood, plastic, polyester)

58.0 x 12.0 x 24.0 cm

Co Westerik (1924 – 2018)

Touwtjespringers, 1953-54

Oil, tempera on canvas

107.0 x 107.0 cm

Roos boven landschap, 1970

Ink, chalk, watercolour on paper

12.1 x 11.8 cm

Twee bloemachtigen, 1975

Ink, chalk, watercolour on paper

11.4 x 13.9 cm

Portret Suzanne Becht, 1985

Pencil on paper

21.6 x 12.3 cm

Agnes 50, 1988

Ink, chalk, watercolor on paper

12.9 x 15.2 cm

Portret Frits Becht, 1994

Oil, tempera on canvas

53.5 x 50.0 cm

Hubert Bekman (1896 – 1974)

Moeder en kind, 1951

Oak wood

95.0 x 33.0 x 16.0 cm

Kees de Goede (b. 1954)

Chinese Mushrooms, 1987

Chinese ink, acrylic on paper

53.9 x 38.7 cm

Chinese Fungi, 1987

Chinese ink, acrylic on paper

38.6 x 53.8 cm

Berend Hoekstra (b. 1958)

Zonder titel, 1985

Oil on canvas

170.0 x 150.0 cm

Ontwerptekening Holland Festival affiche
1987, 1986

Ballpoint, gouache on paper

38.6 x 26.6 cm

Marlene Dumas (b. 1953)

Fear of Babies, 1986

Lithographs (Edition: 12/20)

76.5 x 57.0 cm

Jann Haworth (b. 1942)

Teddybear with Human Face, 1966 (2012)

Assemblage (plush, papier-maché)

90.0 x 45.0 x 30.0 cm

Natasja Kensmil (b. 1973)

Schwarzkopf, 1998

Oil on canvas

145.0 x 186.0 cm



Agnes and Frits Becht, Toulouse, 1987

ADDRESS

Parts Project
Toussaintkade 49
2513 CL Den Haag
+31 (0)6 - 28 90 06 91
info@partsproject.nl
www.partsproject.nl

OPENING HOURS

Thursday - Saturday 12.00 - 17.00
Sunday 13.00 - 17.00

Brochure published in conjunction with the exhibition
*PP23 Collecting Collection - Personal Reflection -
Works and Stories from the Agnes & Frits Becht Collection*
at Parts Project, The Hague, 3 Sept 2022 - 6 Nov 2022

Artists

Hubert Bekman, Jan Dibbets, Marlene Dumas, Ger van Elk,
Lucio Fontana, Kees de Goede, Jann Haworth,
Berend Hoekstra, Natasja Kensmil, Tetsumi Kudo,
Mimmo Rotella, Wim T. Schippers, Co Westerik

Curator Eline Becht

Text Eline Becht, Menno Dudok van Heel

Text editor Martin Crasborn

Translation Gerard van den Hooff

Design Loes Schepens

Photography Jhoeko

Print Edauw + Johannissen

Special thanks

Agnes Becht, Brendan Becht, Stef Veldhuis, Kees van Gelder

Cover

Berend Hoekstra
Zonder titel, 1985

